

ABD'nin Körfez Bölgesine Yönelik Askeri Politikasının Arka Planı Arap Körfezi Petrolü, Batı'nın “Aşıl Topuğu” ve Zayıf Noktasıdır

ABD güçleri, 1945 yılında Körfez'in batısındaki Zahran üssünde, ardından 1949'da Bahreyn'de bir dayanak noktası buldu; oysa böyle bir şeyi hayal etmedikleri gibi akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı; bu da çalkantılı Orta Doğu bölgesinde varlık gösterme konusundaki iştahlarını daha da kabarttı. İngiltere'nin Mısır'ı kaybetmesinin ve 1968 yılında güçlerinin Körfez bölgesinden çekildiğini ilan etmesinin ardından, ABD Başkanı Richard Nixon, Sovyetlerin sıcak denizlere doğru genişlemesiyle mücadele bahanesiyle “İki Sütun Politikası” olarak bilinen çerçevede İran ve Suudi Arabistan'a sızmaya başladı. Nitekim Amerika, Nixon ve Ford yönetimleri döneminde, “babasının izinden giden” Muhammed Rıza Pehlevi'nin laiklik anlayışını önemsedikleri ve buna liberalizm adını verdikleri için Tahran'a 12 milyar Dolarlık devasa bir askeri silah desteği sağlamıştı. Çünkü ABD, İran'ı, Orta Doğu'da en yüksek stratejik öneme sahip ülkelerden biri olarak görüyordu.

Ancak 1979 Şubat Devrimi'nden sonra durum değişmiş, Carter yönetimi Muhammed Rıza Pehlevi'yi korumada başarısız olmuş ve o, 1979 Ocak ayının ortasında İslamcı muhalifleri lehine iktidardan ayrılmıştı. Bunun üzerine Carter, İran'ın mali varlıklarını dondurmuş ve diplomatik ilişkilerini kesmişti. Hatta rehineleri Tahran'dan çıkarmak için askeri bir operasyon düzenlemeyi bile onaylamıştı ancak komşu Umman'dan başlatılan “Kartal Pençesi” operasyonu rehineleri kurtarmada başarısız olmuştu. Bunun üzerine İran'ın Horasan eyaletinde yer alan Tabas çölünde bir helikopter, C-130 yakıt ikmal uçağıyla çarpışmış ve bu da 8 askerin ölümüne yol açmıştı; bunun sonucunda Carter yönetimi 1980 başkanlık seçimlerini kaybetmişti.

Sovyetler Birliği, 1979 yılının Aralık ayı sonlarında, devrimin, "Türkmenistan, Özbekistan, Tacikistan, Kazakistan ve Kırgızistan" gibi Orta Asya ülkelerine yayılmasını önlemek amacıyla askeri güçlerini Afganistan'a göndermişti; bu da Amerikalı planlamacıların Başkan Carter'a, Orta Doğu bölgesinde konuşlanmayı tavsiye etmelerine ve ona, Sina Yarımadası'ndaki Ras Minas, Umman ve Somali'de varlık gösterilmesini önermelerine neden olmuştu.

Körfez petrolüne bağımlılığı konusunda tutumunu daha önceden belirlemiş olduğu için Washington'da, bunun kaybedileceğine dair bir endişe egemen olmuş ve Carter yönetimi bu yöndeki planını açıklayarak, Sovyetler Birliği güçlerinin Körfez bölgesine ulaşmasından ve bunun doğuracağı sonuçlardan endişe duyduğunu iddia etmiş ve Carter, fabrikaların kapanması, iş kayıpları, enflasyon oranının artması ve petrol için küresel rekabet gibi bahaneler uydurmuş ve daha sonra 23 Ocak 1980'de yaptığı konuşmada özetlediği Carter Doktrini olarak bilinen açıklamasını, Körfez'in Amerika için hayati bir bölge haline geldiği şeklinde sonlandırmıştı; zira konuşmasında şöyle demişti: “Bizim tutumumuz tamamen açık olmalıdır; herhangi bir dış gücün Arap Körfezi

bölgesini kontrol altına almak amacıyla düzenleyeceği herhangi bir saldırı, ABD'nin hayati çıkarlarına yönelik bir saldırı olarak kabul edilecek olup, bu tür bir saldırıya askeri güç de dahil olmak üzere gerekli tüm araçlarla karşılık verilecektir.”

Bunun ardından güvenlik ve askeri yetkililer arasında, Körfez'e hızlı bir şekilde ulaşmayı sağlayacak ve bir başkasının oraya ulaşmasını engelleyecek askeri bir gücün kurulması hakkında konuşmalar başlamıştı. Doktrinin açıklanması ile askeri güçlerin oluşturulması arasında iki ay geçmişti; 1 Mart 1980'de, Paul Xavier Kelly komutasındaki Hızlı Dağıtım Ortak Görev Güçleri kurulmuş ve bunun komuta merkezi, 1950'lerde inşa edilen McDill Hava Üssü'ndeki “Mole Hill” (Köstebek Yuvası) adlı binaya yerleştirilmişti; zira bu bina, emirleri bekleme odası ve Armageddon savaşını bekleyen nükleer bombardıman uçaklarının komuta merkezi mesabesindeydi.

Amerika, Mısır'ı, hızlı konuşlanma için ortak görev güçlerinin geçiş noktası haline getirmiş ve Kasım 1980'den itibaren Ras Minas'ı kullanmaya başlamıştı; zira buraya, 20 gün boyunca tatbikat yapmak üzere her iki yılda bir 6500 asker boyutunda kuvvetler gönderiyordu. Nitekim ortak görev güçlerinin eğitimleri bu sınırdaki da durmamıştı; zira bu planlar, Komer planında olduğu gibi her biri 75 kg ağırlığındaki sırtla taşınabilir (manpack) nükleer bombalarının kullanımını da kapsayacak şekilde genişletilmişti. Tüm bunlar, Amerika'nın Körfez petrolü üzerindeki kontrolünü sıkılaştırmak için yapılmakta olup bu da Körfez rejimlerinin kendi topraklarında Amerikan kuvvetlerini ve uçaklarını seferber edip konuşlandırma desteğini elde etmeye dayanmaktaydı; bunun uygulanması için 200 bin asker ve bu askerlerin bir ay içinde nakledilmesi önerilmişti. Nitekim ABD hükümeti, Körfez ülkeleri rejimlerinin onayını almış ve bu rejimlerle, Orta Doğu'da askeri operasyonların yürütmesini kolaylaştıran anlaşmalar imzalamıştı; bu operasyonlar ise, Orta Doğu'ya müdahale etmek üzere oluşturulan ve Başkan Reagan yönetimi döneminden itibaren “CENTCOM” (Merkez Komutanlığı) adını taşıyan Hızlı Dağıtım Ortak Görev Güçleri aracılığıyla gerçekleşmekteydi.

Buna binaen Hızlı Dağıtım Ortak Görev Güçleri, İran'ın Bandar Abbas ve Manuchehr gibi limanlarına ABD deniz ablukasını uygulamayı ve “İran petrolünün %96'sının” yabancı petrol tankerlerine aktarıldığı Hürmüz Boğazı'nda yer alan Hark Adası'nı işgal etmenin yanı sıra İran'ın diğer şehirlerini, özellikle de İran'ın kuzeybatısında Türkiye sınırından Hürmüz Boğazı'na kadar uzanan Zagros Dağları silsilesi üzerinde bulunan şehirleri işgal etmeyi planlamıştı. Nitekim ABD bunu, Müslüman ülkelerinden beklenen tepki pahasına yapmıştı.

James Carter, Beyaz Saray'ı yeni ABD Başkanı Ronald Reagan'a devretmeden önce, 7 Ocak 1980'de İran'ın petrol ihracatı için Hürmüz Boğazı'nı kapatmasını engellemek amacıyla Pentagon'a askeri güç kullanma yetkisi veren gizli bir emir imzalamıştı; bu da ABD'nin, hem gizli hem de açık bir şekilde Körfez bölgesine müdahalesinin önünü açtığı anlamına geliyordu.

Paul Xavier Kelly ve Comer'in planlarında ortaya konulanların büyük bir kısmı, hem Amerika'nın 1991 yılında Irak kuvvetlerini Kuveyt'ten çıkarmak için yürüttüğü savaşta, hem de 2003'te Irak'ın işgalinde ve 2001'de Afganistan'ın

işgalinde, seyreltilmiş ve seyreltilmemiş uranyum mermilerinin kullanımıyla birlikte uygulanmıştır.

Trump'ın bugün yaptığı şey, İran'a boyun eğdirmek ve kendi yörüngesinde dönmesinin ardından İran'ı Amerika'ya tabi bir hale getirmek kastıyla olsa da, aslında eski Amerikan politikasının plan ve uygulamalarının devamından başka bir şey değildir. Bugün ise bu politika, Washington'un Venezuela petrolüne el koymasının ardından, aralarında uzlaşmalar sağlamak için Çin'e giden ikinci petrol kaynağı üzerinden Çin'e baskı uygulamaya yönelmiştir. Bu da yaklaşan ekonomik kriz nedeniyle Amerikan ekonomisi üzerinde oluşacak sarsıcı etkiyi önlemek ve elli yılı aşkın süredir Doların altından ayrılması politikasını yüzünden çöküşün eşiğinde olan Doları ve onunla birlikte küresel sistemi kurtarmak amacıyladır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin petrol açısından zengin ve dünyanın ortasında stratejik bir konuma sahip "Müslüman" Orta Doğu bölgesine yönelik bu bakışı, hadari olarak kapitalist medeniyet için bir tehdit ve iddia ettikleri gibi (Orta Doğu) halkının Batılı kapitalist medeniyet için bir tehlike oluşturmasından dolayı nükleer silahlar kullanarak ve Armageddon savaşı için seferberlik ilan ederek olsa bile ona el koyup kontrol etmek amacıyladır!

Petrol çılgınlığı, Amerika'nın dünyanın dört bir yanındaki petrol yataklarına el koyabileceğini düşünmesine neden olmuştur. Geçen yüzyılın seksenli yıllarında Körfez'den başlayan Amerika, yeni yüzyılın başlarında gözünü Hazar Denizi'ne dikmiş, ardından elini Venezuela'ya uzatmıştır; kim bilir yarın nereye olacak?!

Petrol rezervlerinin büyük bir kısmı Müslüman ülkelerde bulunmaktadır. Onu zorla koparıp almak nezakete ve siyasete yakışmaz. Peki tüm Müslümanların, kendisiyle korunacakları ve arkasında savaşıacakları bir başa sahip olmalarının zamanı gelmedi mi? Zira Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur: **إِنَّمَا الْإِمَامُ جُنَّةٌ يُقَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيُنْفَى بِهِ** **“İmam bir kalkandır, onun arkasında savaşılar ve onunla korunulur.”** O halde ey Müslümanlar! İmamı nasbetmek ve ona biat etmek için acele edin ki kurtuluşa erip başarıya ulaşasınız; böylece de dünya sizin gölgenizde huzur bulsun.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Müh. Şefik Hamis – Yemen